

του το τεθνεός μέλος του άτυχοϋς ημῶν συντρόφου, ὅστις απέβιωσε τῇ ἐπαύριον.

»Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου συνοδεία Ἐσκιμῶ ἦλθε νὰ ζητήσῃ παρ' ἡμῶν ξηροὺς ἰχθύς καὶ οἰνόπνευμα. Προσεθέσαμεν καὶ καπνὸν εἰς τὰ εὐτελῆ ἐκεῖνα δῶρα, ἅτινα ἐγένοντο δεκτὰ μετὰ δακρύων χαρᾶς. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας, γέρον ἀδύνατος, διηγήθη ἡμῖν ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἶχε φάγει τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ δύο τέκνα του, μὴ ἔχων τι ἕτερον πρὸς τροφήν.

»Τέλος ὁ ἥλιος διεπέρασε τὴν ἀλίχλην τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου χειμῶνος. Τῇ 26 Μαΐου ἀπειράθημεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸν ἀέρα τοῦ ἕαρος. Ἀλώπεκες κυανοῦ χρώματος ἦσαν περίξ τοῦ οἴκου ἡμῶν θερμαίνουσαι τοὺς πόδας των εἰς τοὺς σωλῆνας τῶν θερμαστρῶν. Ἐφρονεύσαμεν δύο ἢ τρεῖς.

»Τὸ θερμότερον ἀνέβη κατὰ δέκα βαθμοὺς, καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἐν ἡμῖν ἠδύναντο νὰ ἐπαναλάβωσι τὰς ἐργασίας των.

»Φθάσαντες διὰ ἐλκλήθρων μέχρι τοῦ 83 παραλλήλου, ἀνεκαλύψαμεν, εἰς ἀπόσασιν τριάκοντα πέντε μιλίων πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου Δίσκω, πλούσιον στρώμα λιθανθράκων, ἀργίλους στερεάς, κογχύλια καὶ σχιστολίθους εἰς οὓς ὑπῆρχον ἐν ἀφθονίᾳ ἐντετυπωμένα ἀπολελιθωμένα εἶδη φυτῶν τέως ἀγνώστων. Ἐπὲρ τὰ ἐξακόσια εἶδη δικοτυληδῶνων, θάμνων μετὰ τοῦ ἄνθους ἢ τοῦ καρποῦ, οἵτινες θὰ ἦσαν ἐπαγωγὸς κόσμος εἰς τὰς χώρας ταύτας κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, συνελέχθησαν. Ἄπειρα εἶδη βράχων καὶ μετάλλων συνεπλήρουν τὸν φυσικὸν ἐκεῖνον θησαυρὸν. Ἡ χορεία τῶν ἐπιστημῶνων θὰ ὀφείλῃ ἡμῖν πολυτίμους ἀνακαλύψεις, καὶ ἐὰν νῆα τις ἐκδρομῆ, εὐτυχεστέρα τῆς ἡμετέρας, φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα εἰς τὸ ὅποιον εἰμεθα τόσον ἐγγύς νὰ φθάσωμεν, ἀνεκτίμητοι κατακτήσεις θὰ εὐρύνωσι τὸ μέγα κράτος τῆς ἐπιστήμης.

«Μετὰ δεκαεξ μνηῶν στερήσεις, πόνους καὶ κινδύνους, οὓς ἀδύνατον νὰ κατανοήσῃ ὁ ἐκτὸς αὐτῶν εὐρεθεῖς, ἐπανάηλομεν εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἡ ἐκδρομῆ κατέληξεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σιβηρίας, ὅπου ἀναμένομεν τὴν ἐπάνοδον τῶν δύο ἀπολεσθεισῶν λέμβων».

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

A. M.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ

Ἐν Ἀμερικῇ πλεῖστοι ἐκ τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ θεωροῦσι τὸν ἐπιστάτην τοῦ ταχυδρομείου ἐκάστης σημαντικῆς πόλεως ὡς εἶδος τι γενικοῦ πράκτορος, ὑποχρεωμένου νὰ ἐπασχολῆται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις τοῦ λαοῦ, οἷας δῆποτε φύσεως καὶ ἀνῶσιν. Οὕτω ὁ ἐπιστάτης τοῦ ταχυδρομείου τῆς Βοστώνης λαμβάνει κατὰ μέσον ὄρον διακοσίας ἐπιστολάς καθ' ἑκάστην, καὶ αἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν περιέχουσι περιέργους ἐρωτήσεις. Παραδείγματα χάριν, κύριός τις ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ὁχάιό ἐρωτᾷ τὸν ἐπιστάτην ἂν ὁ

δεῖνα ἔμπορος εἶναι τίμιος, καὶ ἂν τῶντι εἶνε τίμιος, πῶς δύναται νὰ τῷ προσφέρῃ πρὸς πώλησιν εἶδος τι κλειδοκυμβάλου ἀντὶ πέντε μόνον δολλαρίων. Δύω νεανίαι ἐκ τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν ἐγράψαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ἔχουσαν ὡς ἔπεται·

«Εἴμεθα δύο νέοι καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ νυμφευθῶμεν. Ἐπληροφορήθημεν ὅτι δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ γράψωμεν εἰς ὑμᾶς καὶ ἀμέσως θ' ἀσχοληθῆτε νὰ μᾶς εὐρετε δύο νύμφας. Ἰδοὺ πῶς τὰς θέλομεν. Πρῶτον νὰ εἶναι εὐμορφοί, ὑγιεῖς, δυνατῆς κράσεως, ἡλικίας δὲ μεταξύ 18 καὶ 20 ἐτῶν. Σᾶς βεβαιοῦμεν ὅτι σᾶς γράφωμεν σπουδαίως καὶ ὅτι ἀμφοτέροι ἔχομεν τὰ μέσα νὰ τὰς διατηρῶμεν. Ἄμα τὰς εὐρετε, στείλετέ μας τὰς φωτογραφίας των καὶ τὰ ὀνόματά των, καὶ τότε ἡμεῖς θὰ σᾶς στείλωμεν τὰς ἰδικὰς μας. Ἄμα τελειώσουν οἱ γάμοι, θὰ σᾶς ἀνταμειψώμεν διὰ τὸν κόπον σας».

Χῆρα τις ἐκ Βιργινίας παρακαλεῖ τὸν ἐπιστάτην νὰ ζητήσῃ καὶ εὐρῆ τὸν πρὸ πολλοῦ ἀποθημοῦντα μονογενῆ τῆς υἱόν. Μήτηρ τις ἔκ τινος χωρίου τοῦ Νιού-Χάμπερ γράφει εἰς τὸν ἐπιστάτην ὅτι ἡ θυγατὴρ τῆς ἐγκατέλιπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν. «Ἐξετάσατε εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς, γράφει, ἕως τὴν εὐρετε, διότι τὴν ἤρσε πολὺ ὁ χορὸς». Ἐτέρη τις νεᾶνις γράφει εἰς τὸν ἐπιστάτην νὰ τῆς ἀγοράσῃ κογχύλια ἐστιγματισμένα, διότι κάμνει μίαν συλλογὴν. Κύριός τις ζητεῖ πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δημοσίου υγιείας εἰς τὰ περιχώρα τῆς Βοστώνης, ὡς καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐνοικιῶν. Χοροδιδάσκαλός τις ἐκ Mesbille τῷ γράφει νὰ εἰσαγάγῃ δύο νέους του χοροῦ εἰς Βοστώνη. Ῥακοφόρος τις τῷ γράφει, ζητῶν ἀνταποκριτὴν ὅπως τῷ πωλῆ ῥάκη, ἐνῶ νεανίας τις τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ πέμψῃ κατάλογον ὄλων τῶν δικηγόρων τῆς Βοστώνης. Συχνά τις ὁ ἐπιστάτης παρακαλεῖται νὰ ἐξετάσῃ περὶ ἀπόντων, νὰ ἐρευνήσῃ τίτλους ἰδιοκτησίας διὰ κληρονόμους καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ποιότητα πραγματειῶν, αἵτινες πρόκειται νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας. Ἴρλανδός τις ἀνεχώρησε πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐξ Ἴρλανδίας εἰς Τεξᾶς. Ὁ ἐπιστάτης παρακαλεῖται νὰ τὸν εὐρῆ καὶ νὰ δεχθῆ ἐκ προκαταβολῆς τὰς εὐχαριστίας τοῦ γράφοντος.

M.

ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Ἀέσχης τῶν Μηχανικῶν ἐν Φιλαδελφείᾳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ γραμματεὺς αὐτῆς ἀνέγνω περίεργον ἔκθεσιν, ἐν ᾗ ἐκτίθενται αἱ λεπτομέρειαι τῆς μετακινήσεως τοῦ «Ξενοδοχείου Πέλλα», ὅπερ κεῖται εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Τρεμόντ καὶ Βούλστον ἐν Βοστώνη. Ἡ μετακίνησις ἐκρίθη ἀναγκαία, ὅπως εὐρυνθῆ ἡ ὁδὸς Τρεμόντ. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔ-

νοδοχείον είναι λιθόκτιστον, ἔχον πρόσῳφιν μὲν 69 ἀγγλικῶν ποδῶν, βάθος δὲ 96. Ὁ πρὸς τὴν Βοϊλτον ἔδον τοῖχος στριζίζεται ἐπὶ δακτύω στηλῶν ἐκ γρανίτου, ἔχόντων 12 ποδῶν ὕψος καὶ τριῶν μέτροι τεσσάρων ποδῶν διάμετρον. Ἐκτός τοῦ ὑπογείου τὸ ξενοδοχείον ἔχει ἑπτὰ ὄροφας. Τὸ μετακινήθην μέρος τοῦ ξενοδοχείου ὑπελογίσθη ὅτι ἐξῆγγιζεν 5,000 τόνους, ἐκτός τῶν ἐπιπλῶν. Ἰδοῦ δὲ τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἡ μετακίνησις. Κατὰ πρότον ἐτέθησαν στερεώτατα λίθινα θεμέλια ἐνθα ἐμελλε νὰ μετακινήθῃ τὸ κτίριον. Ἐπὶ τούτων ἐτέθησαν σιδηρεῖα ῥάβδοι ὡς αἱ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἐπὶ τούτων σιδηρεῖα τροχοί. Ἐπὶ τῶν τροχῶν δὲ ἐτέθησαν ὀγκωδέστατοι δοκοί, καὶ ἀφοῦ ὑπεσκάφησαν τὰ θεμέλια τοῦ ξενοδοχείου, τοῦτο κατεκάθησεν ἐπὶ τῶν δοκῶν, αἰτινες ἐτέθησαν εἰς ὀριζόντιον θέσιν μετὰ μηχανητικῆς ἀκριβοῦσας. Ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα, ἡ ὄθησις τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὰ ὀπίσω ἤρχισεν, ἐνεργουμένη ὑπὸ πεντήκοντα ἑξ ὀγκωδεστάτων ἐλικῶν, δύο δακτύλων πάχους ἐκάστου, στρεφόμενων ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐργατῶν. Αἱ προπαρασκευαί διήρκεσαν ὀγδοήκοντα ἡμέρας, ἡ δὲ μετακίνησις, ἀρξαμένη τὴν 21 Αὐγούστου 1881 ἐτελείωσε τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ὁ πραγματικὸς ὅμως χρόνος ἦτο δεκατρεῖς ὥραι καὶ τεσσαράκοντα λεπτά. Ἡ μεγίστη ἐπιτευχθεῖσα ταχύτης ἦν δύο δακτύλοι εἰς τέσσαρα λεπτά. Τὸ ξενοδοχείον μετακινήθη ἐκ τοῦ πεζοδρομίου πρὸς τὰ ἐντὸς δεκατρεῖς πόδας καὶ δέκα δακτύλους. Ὁ καταναλωθεὶς χρόνος διὰ τὸ ὅλον τῆς ἐργασίας ὑπολογίζεται εἰς 4 354 ἡμέρας (δι' ἓνα μόνον ἐργάτην), ἡ δὲ δαπάνη δὲν ὑπερέβη τὰς τριάκοντα χιλιάδας διστήλων.

M.

Ἀπὸ τίνος χρόνου συνέστη ἐν Λονδίῳ «συλλογὸς ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας τῶν γυναικῶν», προθέμενος νὰ ἐνθαβρῶνῃ νεάνιδας καὶ γυναῖκας, ἵνα ἀπέρχωνται εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας. Ὁ ἐν Λονδίῳ παρεπιδημῶν γενικὸς κυβερνήτης τοῦ Καναδά, μαρκίων Λόρνε, ἀπήγγειλεν ἐν τινι συναθροίσει τοῦ συλλόγου ἐθνουσιώδη προσλαλίαν ταῖς γυναῖξι, προτρέπων αὐτὰς νὰ προτιμῆσωσι πάσης ἄλλης ἀποικίας τὸ Καναδά. Ἰδίως τὸ δυτικὸν Καναδά θὰ ἦτο ἀληθὲς Ἐλδοράδον εἰς παρθένους ὠραίας γάμου καὶ ὀρεγομένης γάμου. Ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι τοῦ Καναδά, καὶ δὴ καὶ ἐν ἀγροῖς, μεγάλη μὲν ἐπικρατεῖ ζήτησις θεραπειῶν, μεγαλειτέρα δὲ νυμφῶν. Αἱ οἰκοδόμοι ἐν Κουεβέκη, Μοντρεάλ καὶ Τορόντο παραπονούνται, ὅτι αἱ ὑπηρετίδες τῶν μόλις δεκαπενθήμερον μένουσι παρ' αὐταῖς καὶ δραπετεύουσι νυμφεύμεναι. Ἐπειδὴ ἐν Λονδίῳ ὁ τῶν γυναικῶν ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τὸν τῶν ἀνδρῶν κατὰ ἓν τοῦλάχιστον ἑκατομύριον, τὸ περίσσευμα θὰ εὑρίσκει καλλιτέραν τύχην ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ.

Η ΛΙΛΗ

Διήγησις κυνηγοῦ.

—Θυμάσαι τὴν καυμένη τὴν Λιλὴ
Μὲ τὸ μεταξίνου τῆς τὸ μαλλί,
Μὲ τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ τῆς μάτια;
Τὴν ἔχασα!... Τὸ δόστυχο σκυλί
Τὸ κάμ' ὁ σιδηροδρόμος κοματιάει...

Προσθὲς τὴν Κυριακὴν αὐγὴν αὐγὴν
Ἐστὸ δρόμο τοῦ Φιλήρου εἶχα βγῆ
Μαζὴ μὲ τὴν Λιλὴ νὰ κυνηγήσω.
Φτεροῦ δὲν ὄρηκα.—Ἐγχεῖρα ἔς τὴ γῆ
Γιὰ νὰ ἔξουρασθῶ καὶ νὰ καπνίσω.

Κ' ἐκεῖνη πρώτα κάθονταν καλά
Μὲς ἔς τὰ χοστάρια ἑαπλωτῆ—ἀλλὰ
"Αὐ" ἄκουσε τὸ τραῖν οὐ νὰ σφυρίζῃ,
"Λογιστέθης τὸν κόσμον νὰ χαλᾷ,
Ἐς τὰ σίδηρα νὰ τρέγῃ, νὰ γαυγίζῃ...

Τῆς φώναξα—δὲν ἄκουε φωνή...
Θυμοῦμαι κ' ἡ καρδιά μου μὲ πονεῖ:
Τὸ τραῖν οὐ δλοένα πλησιάζει,
Μουγχερίζοντας περὶ ἡ μηχανῆ
Καὶ τὴ φτωγὴ Λιλὴ μου κοματιάζει.

Ἦτον ἐκεῖ βιγμένη μὲς ἔς τὴ γῆ
Μὲ μὴ βλαθεῖα, ἀτέλειωτη πληγὴ...
Ἐγὼ, ποῦ τόσο εὐκόλα δὲν κλαίω,
Εἶχα ἀπὸ τὰ δάκρυα πνιγῆ.
—Αὐ! ὄχι, μὴ γελάτε τοῦ τὸ λέω.

Γιατ' ἦτανε πικρὸ, πολὺ πικρὸ,
Τὸ ζῶο ποῦ ἀνάσσεια μικρὸ,
Τὸν φίλο τὸν καλὸ, τὸ σύντροφό μου
Νὰ βλέπω τόρα ἄμορφο, νεκρὸ...
Νὰ χάνω τὴν Λιλὴ ἀπ' τὸ πλευρὸ μου!

Ἐκάθησα κοντὰ τῆς γιὰ πολὺ
Ἄφωνος, μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλή...
Μὰ εἶπα μὲ τὸν νοῦ: Δὲν εἶνε κρῖμα
Τέτοιο πιστὸ, τέτοιο καλὸ σκυλί
Νὰ μείνῃ πεταμένο, δίχως μνημα;

Κοντὰ σὲ μὴ γωνία ποτιστικὴ
Ἦτον ἡ γῆ ὄρη καὶ μαλακὴ
Μὲ τὸ μαχαίρι ἔσκαψα τὸ χῶμα,
Καὶ ἔφερα καὶ ἔθλαψα ἐκεῖ
Τὸ ματωμένο τῆς Λιλῆς μου σῶμα.

Κ' ἐφότυσα—ἐνθῶμισι γλυκεῖα—
Ἐστὸν τάφο τῆς μικρῆς βερκοκιά...
Ἐπῆρα τὸ γεμάτο δίκανό μου
Καὶ ἔρριξα διπλὴ μὴ τουφεκία
Γιὰ ὑστερὴν τιμὴν ἔς τὸν κυνηγὸ μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ πλημμυσειοδικεῖῳ.

Ἄομιλεῖ ὁ εἰσαγγελεύς

—... Καὶ ἵνα τελειώσω, Κύριοι, συμπεραίνων λέγω ὅτι ἡ μεταλλευτικὴ αὕτη Ἐταιρεία ἦτο καθαρὰ κλεπτικὴ Ἐταιρεία, ἡ ὁποία χωρὶς ἐντροπὴν ἐπῆρε τὰ χρήματα ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν μετόχων.

—Μὰ σὲ παρακαλῶ, Κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἤθελες νὰ τὰ πάρωμεν;

**